

*Hồi Thứ Mười Ba*

KIM TIỂU SƠN ĐẾN QUAN GIA TRANG

**G**ương mặt như đóa phù dung mơn mớn, tay xoắn bím tóc đen nhung mượt mà, Tiền Phụng cao hứng bước lên nghênh đón Kim Tiểu Sơn vừa bước đến tửu điểm Tiền gia. Đột nhiên, nàng kinh hãi kêu lên:

– Huynh! Huynh! Chân của huynh có máu!

Kim Tiểu Sơn nhìn vào chân mình nói:

– Đi đường không cẩn thận bị gai rừng đâm phải.

Tiền Phụng đưa hai tay ra giữa chừng, vội thu trở về, mặt lộ vẻ e thẹn, hỏi:

– Đau lắm không?

Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Một chút vết thương không trở ngại gì. Cô nương không thấy ta về đây sao? Nhưng ta muốn hỏi cô nương, đại thúc ta đâu? Tại sao không thấy đại thúc và Thủy nhị tiểu đệ?

Tiền Phụng nói:

– Không gặp đại thúc khiến huynh hốt hoảng như vậy. Đừng sợ, đại thúc của huynh chạy không khỏi, cũng mất không được. Trước mắt đang hàn huyên với phụ thân của muội trong nhà sau.

Kim Tiểu Sơn thở phào một cái rồi vội vã đi vào trong tửu điểm.

Tiền Phụng đứng phía sau chàng thấp giọng gọi:

– Kim đại ca!

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên ngoảnh đầu lại nhìn, mỉm cười nói:

– Mấy ngày không gặp, nàng biến thành lễ phép quá vậy?!

Tiền Phụng trề môi đỏ hồng nói:

– Muội vốn không phải kẻ thô tục.

Kim Tiểu Sơn lim dim đôi mắt, mỉm cười nói:

– Nhớ lại đêm đó, trước mặt mọi người, cô nương nói những lời không tốt về ta, cho ta là hạng không ra gì. Quả thật khiến tiểu sinh này sợ hãi mà không dám lĩnh giáo.

Tiền Phụng cười khúc khích nói:

– Kim ca giống như vàng dải từ Kim Sa hà lên. Không sợ lửa đốt luyện, muội nói có đúng không?

Mất vẫn giữ nụ cười, Kim Tiểu Sơn đi vào bên trong tửu điểm. Đúng lúc gặp

Tiền chưởng quầy, nghe nói Đồng ngũ gia đến nên vội chạy ra chào hỏi.

Lúc này gặp Kim Tiểu Sơn đi đến, vội chỉ tay phía sau nói:

– Thủy lão huynh đang nhớ nhung huynh đệ. Lão cứ lẩm bẩm: huynh đệ quá non nớt nên không yên tâm. Mau đi thăm lão đi.

Kim Tiểu Sơn chạy ra phía sau. Tiền chưởng quầy đã đi ra phía ngoài. Lão thấy Đồng ngũ gia chống gậy ngồi nghiêng trên ghế, bất giác kinh hoảng hỏi:

– Ngũ gia, sao vậy? Sơn lộ không bình an, có phải gặp bọn thổ phỉ?

Đồng ngũ gia thở dài nói:

– Cũng không phải đám thổ phỉ lớn lao lợi hại gì, chỉ có mười mấy tên giặc cỏ mà thôi.

Tiền chưởng quầy ngoảnh nhìn Tiền Phụng, kinh dị chỉ vào phía sau nói:

– Dĩ nhiên Kim huynh đệ của Kim Ký tiêu cục, giống như đại thúc của hần nói còn quá non nớt phải không?

Đồng Ngũ gia lắc đầu nói:

– May mà thôn Lão Kim Khoáng này còn có Kim Ký tiêu cục. nếu không phải Kim huynh đệ có bản lĩnh cao cường, lần đi này chỉ e mạng già này đã xong rồi.

Tiền Phụng bước lên hỏi:

– Nói vậy, vết thương trên chân của Kim Tiểu Sơn là...

Đồng Bắc Đẩu đang đứng bên cạnh nói:

– Dưới sáu mũi tên bắn ra cùng một lúc, hần có thể vọt lên hai trượng tránh khỏi, chỉ trúng một mũi tên vào chân. Đó đã là bản lĩnh cao cường rồi

Tiền Phụng kinh ngạc nói:

– Thì ra Kim ca bị trúng tên,

Rồi vội hỏi Đồng Bắc Đẩu:

– thương thế có trầm trọng lắm không?

Vẻ quan tâm lo lắng hiện trên nét mặt, Đồng Bắc Đẩu đáp:

– Hần ngay cả gậy cũng không chống mà đi bộ về. Làm sao nghiêm trọng cho được. Cô nương tại sao quan tâm đến hần như vậy?

Tiền Phụng tròn xoe đôi mắt hỏi lại:

– Quan tâm thì có gì xấu. Mi thắc mắc để làm gì?

Mấy người Đồng ngũ gia cười ha hả, nhìn Tiền Phụng ngoe nguẩy bước đi.

Ngũ gia lúc này mới nói với Tiền chưởng quầy:

– Con gái của lão quả thật có tầm nhìn.

Cười nhạt một tiếng, Tiền chưởng quầy nói:

– Ta thấy a Phụng có ý, mà Kim Tiểu Sơn lại vô tâm. Giữa họ có lẽ không có kết quả gì đâu.

Đồng ngũ gia cười cười nói:

– Mai duyên phận đến rồi, giống như Kim Sa hà tràn ngập không ai ngăn cản nổi. Đến lúc đó, ông phải tìm ta làm mai mới được.

Tiền chưởng quầy lẩm bẩm nói:

– Còn xa vời lắm, khó hi vọng.

Đồng ngũ gia lúc này mới nói với Tiền chưởng quầy:

– Đêm nay làm cho ta vài món thức ăn. Ta phải chân tình mời hai thúc diệt họ.

Tiền chưởng quầy vừa nghe, lập tức bảo Tiểu Ngũ Tử:

– Mau dọn nhà bếp chuẩn bị.

o O o

Chung quanh một chiếc bàn con, tổng cộng có 8 người ngồi. Thủy Hành Vân và con trai Thủy Nhị ngồi một bên, phụ tử Tiền chưởng quầy ngồi một bên. Đồng ngũ gia đặc biệt an bài Kim Tiểu Sơn ngồi ở góc bàn bên cạnh Tiền Phụng. Chỉ cần thoáng chút so vai, nghiêng đầu, hai người có thể đưa mắt nhìn nhau. Ngoài ra Đồng Bắc Đẩu và Đồng Đại Niên, hai người ngồi dưới cuối bàn, chuyên lo châm rượu.

Giữa bàn tiệc, Thủy Hành Vân nói với Đồng ngũ gia:

– Nếu qua một ngày nữa các vị không về, lão sẽ đi một chuyến đến phủ Thượng Xuyên. Lời này ta vừa nói với Tiền chưởng quầy, trước khi quý vị trở về.

Đồng ngũ gia nói:

– Dung cho Đồng lão ngũ này nói câu nói từ trong gan ruột. Nếu không phải quý tiêu cục giúp đỡ. Đừng nói mối thù sáu nhân mạng của gia huynh khó cách nào báo phục. Ngay cả ba người thúc diệt của chỉ e rằng không về được. Nên lão muốn tặng thêm một ít hoa hồng phí bảo tiêu mong Thủy lão huynh không chối từ.

Thủy Hành Vân cười ha hả lắc đầu nói:

– Bảo tiêu có quy củ, giá cả đã định rồi, hai bên đều đồng ý. Đêm nay dùng bữa cơm, rượu của Ngũ gia coi như mọi người đều vui vẻ. Nếu về sau có cần đến Kim Ký tiêu cục xin chiếu cố nhiều một chút là được rồi.

Tiền chưởng quầy cũng cười nói:

– Chỉ cần Kim Ký tiêu cục còn, về sau nhị vị phải bận rộn nhiều rồi.

Lúc này Kim Tiểu Sơn đem sự việc trên đường kể qua một lượt. Chỉ nghe Tiền Phụng “Á” lên một tiếng, tình cảm lo lắng yêu thương bộc lộ hẳn ra ngoài.

Lúc Kim Tiểu Sơn kể đến đoạn Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc, Tiền Phụng tròn xoe đôi mắt hỏi lại:

– Thiên hạ có hạng nữ nhân này sao? Quả thật đáng sợ!

Thủy Hành Vân dẫn mạnh đôi đũa xuống nói:

– Hạng nữ nhân như Phương Tiểu Ngọc này mới đúng là sóng ngầm ngoài biển khơi, chìm chết không biết bao nhiêu người. Không biết ả dùng biện pháp gì khiến tên quan phủ ngu muội đó thả ả ra, chỉ chém đầu Âu Dương Lượng, chồng của ả mà thôi.

Kim Tiểu Sơn nói :

– Sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ gặp lại ả, lúc đó tiểu diệt giết chết không tha !

Tiền Phụng lắc lắc đầu nói :

– Huynh tốt nhất đừng gặp lại nữ nhân này nữa. Nhớ lại hôm đó phu thê ả hai người đến đây thu mua cát vàng. Nhìn thấy ả dáng điệu đoan trang, má hồng mắt biếc, thanh âm như chim hoàng oanh, yếu điệu dịu dàng, nào giống ...

Những tiếng tiếp theo có lẽ khó nghe, chưa nói ra khỏi miệng, Tiền Phụng đã xấu hổ đỏ mặt, không tiếp lời.

Thủy Hành Vân nói :

– Trên giang hồ không thiếu nữ nhân bản thủ, trên giang hồ cũng có hạng đốn mạt. Đừng thấy dáng dấp người ta như bức tượng Quan Thế Âm Bồ Tát, một mai đi vào con đường tăm tối, sẽ hoàn toàn biến đổi. Nếu bảo ả dời đến ở gần nhà của cô nương, cô nương cũng bị ảnh hưởng theo, không sai !

Mọi người cho rằng Thủy Hành Vân uống rượu say, phát điên rồi đều trợn mắt nhìn lão.

Thủy Hành Vân lại nói tiếp :

– Thế nào, các vị không tin sao? Đương nhiên ở trong núi non này rất khó gặp, chỉ có ả Đào hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc đã khiến các vị lú lẫm. Nhưng nếu các vị thường qua lại nơi chốn phồn hoa đô hội, Thủy mỗ bảo đảm hạng nữ nhân như vậy có đến hơn phân nửa. Đến lúc đó các vị tự nhiên nhìn quen, không thấy kỳ quái nữa.

Khi tám người vừa ăn vừa đàm luận thì bên bờ Kim Sa hà đã kéo đến hơn ba mươi người đãi vàng. Họ nghe tin Đồng Ngũ gia trở về nên mới chạy đến đây.

Thủy Hành Vân nhìn thấy người đầy cả phòng, lão bèn dẫn Kim Tiểu Sơn và Thủy Nhị về Kim Ký tiêu cục.

Ba người vừa rời khỏi, tửu điểm Tiền gia càng náo nhiệt.

Đồng ngũ gia lấy trong túi ra một bản danh sách, số lượng cát vàng mỗi người giao ra, đổi bạc thế nào ở phủ Thượng Xuyên, giao lại rõ ràng cho mọi

người.

Mọi người biết Kim Tiểu Sơn bảo tiêu chuyển này đi về chỉ nhận hai lượng bạc. Ai nấy đều cảm động, không ít người đãi vàng là kẻ đơn thân độc mã, nên sau khi họ nhận được ngân lượng, ngay đêm đó tụ tập ở tửu điểm Tiền gia đánh bạc.

Còn Kim Tiểu Sơn vừa về đến nhà đã vội sắc thuốc cho đại thúc, Thủy Nhị cũng đã khỏe nhiều. Hắc tuy có chút khù khờ nhưng cũng biết giúp Kim Tiểu Sơn làm những việc lật vật.

Khi hai người đang cúi đầu thổi lửa sắc thuốc, Kim Tiểu Sơn thấp giọng hỏi Thủy Nhị :

– Thủy đệ, ta cứ muốn hỏi nhà của các vị ở đâu? Trong nhà còn có mấy người tử như nói tân mẫu của tiểu đệ.

Không ngờ Thủy Nhị một mực lắc đầu nói :

– Mẫu thân đệ không cho nói, phụ thân đệ cũng cấm đệ không cho đệ nhắc đến. Cho nên đệ không dám nói với Kim đại ca !

Kim Tiểu Sơn lại cúi đầu thổi lửa vù vù, ngược mặt nhìn lên thấy gương mặt Thủy Nhị thống khổ, bộ dạng không khác gì đại thúc. Thế là chàng nhớ tới lời nói của Biển Hòa, lão nói :

– Đại thúc có bệnh quý thường. Ý của bệnh này là sợ vợ. Việc này tự mình không thể nói ra, chả trách đại thúc không vui.

o O o

Có câu nói :”Danh tiếng của người, bóng mát của cây”. Đừng coi thường Kim Ký tiêu cục ở thôn Lão Kim Khoáng này là một gian nhà tranh đơn sơ, nhưng số cuộc làm ăn của nó không kém gì đại tiêu cục mở ở kinh sư.

Sáng sớm hôm sau, Kim Tiểu Sơn vừa mới kéo cánh cửa gỗ nhà tranh, trước mặt đã đứng sẵn một lão nhân gia. Nhìn kỹ lão nhân này thấy đội một cái nón bốn góc màu đen tuyền, để bím tóc dài gần một thước đã hoa râu. Chòm râu dê phát phơ, hai tay khoanh trước ngực ba nét nhăn sâu trên trán. Thấy Kim Tiểu Sơn mở cửa, đôi mày nhướng lên, khiến nếp nhăn càng sâu.

Kim Tiểu Sơn trước tiên ngạc nhiên hỏi:

– Lão gia tìm ai ?

Lão nhân cười ha hả nói :

– Tìm các vị. Ta đến từ sớm nhưng biết tiểu huynh đệ đêm qua mới về, nên ta không gõ cửa.

Xòe tay ra nhường lối, Kim Tiểu Sơn nói :

– Mời lão gia vào.

Khom lưng cúi đầu, lão nhân bước vào trong nhà cỏ, thấy bên vách nhà đang có hai người nằm ngủ, đương nhiên là Thủy Hành Vân và Thủy Nhị con của lão.

Thủy Hành Vân vẫn không ngồi dậy, chỉ thản nhiên nói :

– Có phải có mối làm ăn đến phải không ?

Kim Tiểu Sơn bước lại thấp giọng nói :

– Lão nhân gia này đến cửa sớm lắm! Lão chờ đợi ngoài cửa, đại khái là tìm chúng ta bảo tiêu.

Lão nhân đã cười nói :

– Đúng! Đúng vậy! Đang muốn tìm Kim Ký tiêu cục giúp đỡ.

Thủy Hành Vân nói :

– Ta dường như chưa gặp qua lão ?

Lão nhân cười ha hả nói :

– Không sai! Ngay cả Kim Ký tiêu cục hai người mở ở nơi này ta cũng vừa mới nghe đêm qua. Lão gia vừa nghe ta nói đã bảo ta đến đây.

Thủy Hành Vân nhướng mày gương mặt hốc hác, nhíu lại hỏi :

– Lão gia các hạ? Lão là nhân vật thế nào ?

Lão nhân đưa tay vuốt râu, cười nói :

– Không phải nhân vật danh tiếng gì, nhưng người ở thôn Lão Kim Khoáng này, ai nấy đều biết là Quan Kim Quan đại gia.

Thủy Hành Vân nói :

– Bọn ta trú ngụ ở đây cũng đã lâu sao không nghe nói đến trong trấn có họ Quan Quan đại gia ?

Cười ha hả, lão nhân đó nói :

– Trang trại của lão gia không nằm ở trong thôn. Từ đây đi về phía bắc có đồi Lạc Phụng, phía sau đồi có một dãy nhà ngói. Đó chính là trang trại của Quan Gia.

Kim Tiểu Sơn cười nói :

– Gần thôn Lão Kim Khoáng có trang trại lớn như vậy sao không nghe Tiên chưởng quầy nói qua. Mới nghe lão nói, quả thật không dám tưởng tượng.

Lão nhân nói :

– Quan gia trước nay không qua lại với người trong thôn Lão Kim Khoáng, dù có gặp mặt cũng chỉ gật đầu chào hỏi. Đối với người trú ngụ trong thôn Lão Kim Khoáng, Quan gia cũng không dò hỏi.

Thủy Hành Vân mặt lạnh như tiền nói :

– Quan gia có kinh doanh mua bán gì?

Vừa nhắc đến chuyện này, lão nhân dương dương tự đắc nói :

– Kinh doanh của Quan gia đó là việc nhiều năm về trước. Giờ đây Quan gia không làm gì cả. Nhưng người trong thôn Lão Kim Khoáng đều biết đất đai chung quanh đây đều thuộc quyền sở hữu của Quan gia.

Thủy Hành Vân nói :

– Quan gia muốn Kim Ký tiêu cục của ta bảo tiêu vật gì? Đưa về đâu ?

– Ta chỉ phụng mệnh đến để mời người, bảo tiêu vật gì, ta không biết.

Thủy Hành Vân chậm rãi nhắm mắt nói :

– Thế thì do tiểu tử mi đi một chuyến xong rồi trở về, chúng ta thảo luận một chút sẽ trả lời.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe, cười nói với lão kia rằng :

– Đi thôi, lão gia! Xong rồi, ta còn phải sắc thuốc cho đại thúc ta dùng nữa!

Hai người vừa bước ra khỏi nhà tranh. Tiền Phụng trước mặt đang đi thẳng về hướng này.

Lão nhân lẩm bẩm nói :

– Nữ tử của Tiền lão đầu đã lớn như vậy rồi!

Tiền Phụng cười hỏi :

– Là Quan Phúc bá sao? Tìm Tiểu Sơn ca có việc gì?

Quan Phúc vuốt râu cười nói :

– Là lão có việc. Phụ tử người vẫn khỏe chứ ?

Tiền Phụng mỉm cười nói :

– Phụ thân con vẫn khỏe, Quan Phúc bá muốn đến nhà con uống trà không ?

Quan Phúc lắc đầu, Kim Tiểu sơn đã nói với Tiền Phụng :

– Mau làm cho đại thúc ta mấy món thức ăn!

Tiền Phụng trề môi nói :

– Trong lòng huynh chỉ có đại thúc, yên tâm đi, thức ăn đã có từ sớm rồi.

Kim Tiểu Sơn vừa đi, vừa ngoảnh đầu nói với Tiền Phụng :

– Đừng làm kinh động đại thúc còn đang ngủ đó !

Quay người trở về tửu điểm, Tiền Phụng nói :

– Huynh quả thật hiếu thuận còn hơn hài tử ruột !

o O o

Bậc thang cao nhẵn bóng toàn lát bằng đá xanh. Hai bên bậc thang trồng toàn hoa sơn trà, cao không đến hai trượng. Không đến rõ bao nhiêu bậc thang, Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu nhìn lại, quả thật kinh sợ ước khoảng cao hơn ba mươi

trượng. Nhìn về phía trước, lại một dãy bậc thang lót bằng đá xanh, kẻ đỏ vòng qua đi xuống bên dưới.

Dưới chân núi không xa, màu lục sáng bóng lấp lánh, đang phản chiếu ánh sáng mặt trời buổi sớm. Nhìn kỹ đó chính là phòng ốc của ba dãy trang viện. Một dãy tường xây dựng ven theo dốc thung lũng. Trên đầu tường cũng lợp ngói lưu ly, trong sân còn có mấy cây thạch lựu, bao bọc bên ngoài là hàng dãy thủy trúc xanh lục.

Trong núi này còn có một trang trại rộng lớn hoa lệ, khiến người ta không ngờ được. Nếu không phải là nơi trú ngụ của bậc cự phú thì cũng là nhà ở của hoàng thân quốc thích.

Quan Phúc dẫn Kim Tiểu Sơn vừa đi vừa nói :

– Lão gia ta không thích nhiều lời, có việc gì chỉ nói dăm ba câu là xong. Đương nhiên tốt nhất người nói một câu, người đáp một câu.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

– Lão gia, việc này vãn bối biết rồi!

Đang đi về phía trước, đột nhiên nghe phía cửa có tiếng chó sủa chói tai. Đã thấy một tráng hán hai tay cầm dây xích, mỗi đầu dây xích một con chó hung hăng, tổng cộng bốn con. Chúng há miệng, chìa răng nanh, chồm lên muốn cắn vào Kim Tiểu Sơn.

Quan Phúc trầm giọng mắng :

– Kéo đi! Đừng để cắn phải khách nhân.

Kim Tiểu Sơn không quan tâm đến bốn con chó hung dữ đó. Chàng một mặt theo Quan Phúc đi vào bên trong cửa lớn của dãy tường rào. Trước mắt nhìn thấy một vườn hoa nho nhỏ, một dãy suối chảy xuống, tụ lại trong sân vườn thành một hồ nước nhỏ. Kỳ hoa dị thảo, hương thơm ngan ngát. Dưới chân cầu cầu nhỏ, nước chảy róc rách, quan cảnh đẹp như tranh. Đúng là Đào Viên ngoài cõi thế.

Phòng ốc tuy không cao lớn, nhưng tinh tế đến không ngờ. Cột nhà, khung cửa... đều chạm khắc rất tỉ mỉ, được lau chùi sạch sẽ đến mức màu đỏ của cây gỗ lóng bóng như một tấm gương đồng đỏ.

Trên đại đình, một lão nhân và một lão phụ đang ngồi. Lão phụ đang bưng một chén trà nhỏ thắm giọng, người nam trong tay đang cầm tẩu thuốc. Nhìn kỹ tẩu thuốc đó chính là làm bằng vàng. Bao đựng sợi thuốc cũng có treo một ngọc bội trên khắc chữ thọ. Hai người đều mặc quần áo bằng gấm, thấy Quan Phúc dẫn chàng trai trẻ tuổi vào, đã chỉ chiếc ghế bên cạnh nói :

– Mời khách dùng trà!

Quan Phúc lập tức ra đứng phía sau lưng rồi nói :

– Phía trên là lão gia nhà ta.

Kim Tiểu Sơn vội bước lên thi lễ, nhưng lão nhân tóc muối tiêu ngồi trên ghế, khoác tay nói :

– Mi là người mở tiêu cục ở thôn phía trước phải không ?

Kim Tiểu Sơn đáp :

– Chính là tại hạ !

Lão nhân vừa nhồi thuốc, vừa nói :

– Nghe nói mi đã giúp bọn đái vàng bảo tiêu một chuyến, giết không ít thổ phỉ, có việc này không?

Kim Tiểu Sơn đáp :

– Có việc này!

Lão nhân lúc này mới nhìn kỹ Kim Tiểu sơn một hồi, rồi nói :

– Ta nghe nói, trong tiêu cục của mi chỉ có ba người, một phụ một tử và mi phải không?

Kim Tiểu Sơn vẫn lạnh lẽo đáp :

– Đúng vậy!

Lão nhân đưa mắt nhìn lão phụ đang ngồi bên kia chiếc bàn gỗ đàn hương, hỏi rằng :

– Vạn nhất, đồ vật bọn mi bảo tiêu bị thất thoát. Thế thì bọn mi lấy cái gì để bồi thường cho người ta.

Kim Tiểu Sơn vốn chưa từng nghe qua chuyện này. Đột nhiên, nghe lão nói như vậy, quả thật giật mình. Chàng lim dim đôi mắt rồi thản nhiên đáp :

– Bất cứ đồ vật gì cũng không đáng giá bằng mạng người. Kim Ký tiêu cục của thôn Lão Kim Khoáng ai bảo tiêu là chiếu theo luật lệ của bốn tiêu cục.

Lão nhân truy hỏi :

– Bọn mi có luật gì ?

Kim Tiểu Sơn đáp :

– Hàng còn người còn, hàng mất người mất chỉ có vậy thôi!

Lão nhân đột nhiên cười lạnh một tiếng nói :

– Mấy năm loạn lạc, giặc già nổi lên như cỏ. Nói không ngại mi trách, vật ta muốn mi bảo tiêu, tuy không có giá trị liên thành, cũng đáng giá không ít vàng bạc. Vạn nhất, có điều sơ suất phải làm sao đây ?

Kim Tiểu Sơn nói :

– Lão gia đã không yên tâm, tại hạ thấy nơi này cũng có mấy vị hộ viện, sao không để tự họ giao hàng. Một có thể yên tâm, hai cũng có thể tiết kiệm được tiền bảo tiêu. Không phải lưỡng toàn kỳ mỹ sao?

Lão nhân nói :

– Ta vốn có thể tiết kiệm số bạc bảo tiêu lần này. Chỉ vì huynh đệ của ta hiện nay không ở đây. Nếu không làm sao tìm đến bọn mi? Hơn nữa bọn hộ viện này của ta không thể tùy tiện bỏ đi.

Kim Tiểu Sơn ngồi ghé xuống ghế nói :

– Lão gia muốn bảo tiêu vật gì?

Lão nhân nói :

– Một bức tượng bồ tát bằng vàng.

Kim Tiểu Sơn nói :

– Lão gia nói như vậy đó tức là trân bảo hiếm thấy. Không biết muốn đưa về đâu?

Lạc Dương thành ở kinh đô!

Kim Tiểu Sơn thản nhiên hỏi :

– Không biết quý phủ có ai đồng hành không?

Lão nhân lắc đầu nói :

– Ta nơi đây không có người đi. Bọn mi cứ đưa đồ vật đến nơi, rồi lấy biên nhận về là được rồi!

Kim Tiểu Sơn nhớ lại lời nói của Quan Phúc, muốn dứt khoát. Giờ đây, tất cả chàng đã minh bạch rồi. Hà tất gì ngồi ở nơi đây nói vòng vo. Bèn đứng dậy ôm quyền nói :

– Tất cả đã rõ ràng, tiểu tử phải trở về thương lượng với đại thúc. Nếu đại thúc quyết định, tại hạ sẽ đến đây hồi báo với tiểu gia.

Lão nhân không đứng dậy đưa tay nói :

– Tiền khách!

Quả thật, Kim Tiểu Sơn trong lòng không có cảm tình với lão này. Chân chàng đã bước ra khỏi trang viện, miệng vẫn mím chặt. Nhưng trong lòng thầm mắng :

– Lão là hạng gì? Lại lạnh lùng kiêu ngạo. Bất quá là một lão gia được thời thế, có tiền của.

Quan Phúc tiễn Kim Tiểu Sơn đến cuối sơn đạo lót đá xanh đỏ, rồi cười ha hả nói :

– Ta hông tiễn mi nữa! Trở về thương lượng xong đến đây báo tin.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

– Nhiều lắm là đến quá trưa, tại hạ sẽ trở lại.

Khi Kim Tiểu Sơn trở về nhà tranh, đúng lúc nhìn thấy Tiền Phụng đang hầu hạ đại thúc uống thuốc. Thủy Nhị cũng đứng một bên, Thủy Hành Vân đang uống

nửa chén thuốc, bèn dừng lại hỏi :

– Thế nào ?

Kim Tiểu Sơn nói :

– Họ Quan muốn đưa một tượng Bồ tát vàng đến Lạc Dương. Lão lại không an tâm, chúng ta có thể bảo tiêu được không? Cho nên tiểu tử trở về hỏi đại thúc.

Thủy Hành Vân hỏi :

– Tượng bồ tát vàng hình dáng thế nào ?

Kim Tiểu Sơn nói :

– Theo họ Quan nói tượng Quan Thế Âm Bồ Tát mười cân vàng ròng, giá không nhiều. Nhưng chế tạo rất tinh tế. Quả là một vật hiếm thế!

Thủy Hành Vân cơ hồ làm rơi chén thuốc xuống đất, lão tròn tròn đôi mắt nhìn về phía xa, gương mặt mất hồn.

Kim Tiểu Sơn cũng kinh ngạc hỏi :

– Đại thúc, sao vậy ?

Thủy Hành Vân thanh âm không rõ, lẩm bẩm :

– Tượng Bồ Tát vàng! Họ Quan! Lẽ nào ...

Đột nhiên lão trầm giọng nói :

– Dùng cơm trưa xong, mi đến báo với họ Quan là chuyến bảo tiêu này, bọn ta chấp nhận.

Kim Tiểu Sơn lại hỏi :

– Bạc bảo tiêu, chúng ta định lấy bao nhiêu.

Không do dự, Thủy Hành Vân nói :

– Bạc trắng năm ngàn lượng, thiếu một cắc không làm!

Tiền Phụng kinh hoảng nói :

– Ôi trời ơi! Đưa tượng Bồ Tát đến thành Lạc Dương mà lấy đến năm ngàn lượng, nhiều như vậy, làm sao xài cho hết!

Cười lạnh một tiếng, Thủy Hành Vân nói :

– Tiền cô nương, nhờ cô bấm lại Tiền gia có rảnh rồi, ta có lời thỉnh giáo.

Tiền Phụng mỉm cười hỏi :

– Có phải đại thúc sẽ đi chuyến bảo tiêu này?

Không ngờ Thủy Hành Vân lắc đầu nói :

– Chỉ một tượng Bồ Tát đó không cần đến ta đích thân xuất hành. Chỉ một mình Kim Tiểu Sơn cũng dư sức!

Kim Tiểu Sơn đang đứng bên cạnh giặt mình nói:

– Đại thúc không đi một chuyến đến Lạc Dương hà tất gì lao nhọc suy nghĩ cho mệt.

Nhưng việc trong lòng Thủy Hành Vân làm sao Kim Tiểu Sơn biết được. Ngay cả Thủy Nhị khờ khạo này cũng không hiểu được tâm sự của phụ thân hắn.

Thủy Hành Vân lại lẩm bẩm nói :

– Việc trong thiên hạ có thể xảo hợp như vậy không? Tổ bà nó! Chuyện đời khó đoán?

Trong mắt Kim Tiểu Sơn nhìn thấy, lúc này Thủy đại thúc bộ dạng như bức tượng đá, thực khiến người ta khó đoán ra trong lòng lão ẩn chứa bí mật gì? Đột nhiên Thủy Hành Vân nói với Kim Tiểu Sơn :

– Mi lập tức đi ngay đến nhà họ Quan, báo với họ chuyến bảo tiêu này bọn ta chấp nhận.

Kim Tiểu Sơn hỏi :

– Trước tiên, thu bao nhiêu tiền đặt cọc?

Thủy Hành Vân quả quyết nói :

– Toàn bộ thu đủ.

Kim Tiểu Sơn hơi do dự nói:

– Nếu họ Quan không đồng ý?

Thủy Hành Vân hừ lạnh một tiếng nói :

– Đại thúc dự định bọn chúng đồng ý, mi đi đi!

Kim Tiểu Sơn vừa ra khỏi cửa, Thủy Hành Vân lại kêu chàng nói :

– Luôn tiện gọi phụ thân của Tiền Phụng qua đây!

Kim Tiểu Sơn “Vâng” một tiếng, lập tức ra khỏi nhà tranh.

Bên ngoài tửu điểm Tiền gia, Kim Tiểu sơn đứng lúc gặp Tiền Phụng, vừa nói với nàng:

– Đại thúc ta muốn gặp Tiền chưởng quầy, phiền cô nương gọi một tiếng.

Tiền Phụng chớp chớp đôi mắt đẹp, hỏi :

– Huynh đi đâu vậy?

Tay chỉ về phía Bắc thôn Kim Khoáng, Tiểu Sơn nói :

– Ta có việc muốn đến nhà Quan gia.

Cười khúc khích Tiền Phụng nói :

– Kim ca chờ một lát, muội lớn như vậy mà chưa từng đến nhà Quan gia, huynh cho muội đi xem một chuyến được không?

Kim Tiểu Sơn lạnh lẽo đáp:

– Có gì mà xem! Nhều lắm là phòng ốc lớn, lửa ngựa nhiều, ăn ngon, mặc

đẹp. Nhưng bọn giàu có lắm tiền nhiều của đó vẫn phải một ngày ăn ba bữa, cao lắm là ăn ngon một chút. Nếu muốn ăn nhiều hơn thường nhân thì ngay cả ông trời cũng tức giận, cho bọn chúng sinh ra bệnh tật rồi vong mạng. Cô nương không thấy người nghèo luôn luôn sống dai hơn các đại gia nhiều tiền của sao?

Tiền Phụng trề môi nói:

– Muội muốn theo huynh đi xem, nhưng tại sao huynh lại cần nhần một trận vậy?

Tiền Chưởng quây mỉm cười, từ bên trong bước ra nói :

– Sao không vào trong điểm?

Kim Tiểu Sơn vội thi lễ nói :

– Tiền chưởng quây đến đúng lúc quá. Đại thúc của vãn bối muôn nói vài câu với người, thỉnh lão đi một chuyến.

Tiền chưởng quây gật đầu nói:

– Ta đang rảnh rỗi, qua đó nói chuyện phiếm cũng tốt.

Kim Tiểu Sơn đi về phía bắc, Tiền Phụng đi sát phía sau.

Tiền chưởng quây quay mặt lại, bất giác hỏi :

– Ủa! Các người đi đâu vậy?

Kim Tiểu Sơn quay đầu lại, thấy Tiền Phụng đi theo cũng ngạc nhiên sững người.

Tiền Phụng lại cười nói :

– Phụ thân! Con theo Kim ca đến nhà họ Quan.

Không ngờ Tiền chưởng quây một tay kéo Tiền Phụng gấp gáp nói :

– Mau trở về! Người của thôn Lão Kim Khoáng không ai được đến nhà họ Quan. Từ nhỏ ta đã dạy con sao lớn lên con không nghe lời?

Tiền Phụng nũng nịu nói :

– Con theo Kim ca đi xem xem có quan hệ gì?

Vốn Kim Tiểu Sơn không muốn Tiền Phụng theo mình. Nghe được lời của Tiền chưởng quây khiến chàng kiêu kỳ nói:

– Tiền chưởng quây, lão đừng gọi Tiền cô nương trở về. Theo vãn bối đến Quan gia thì có gì không được?

Tiền Phụng thích thú nói:

– Phụ thân! Người có nghe không. Kim ca tình nguyện đưa con đi!

Tiền Chưởng quây do dự một hồi...

Vì lão nghĩ:

“Họ Quan kia đã ba mươi năm sống thần mật ở phía Bắc thôn Lão Kim

Khoáng này. Năm xưa, dòng Kim Sa hà từ đó chảy qua, không ít người đãi vàng trú ngụ ở đây. Lúc đó mọi người đều biết...”

Tiền chưởng quầy còn chưa suy nghĩ tiếp nữa vì lão nghĩ đến một việc thứ hai khiến lão vui mừng, đương nhiên đó là việc con gái lão và Kim Tiểu Sơn. Nếu ngày tháng sau này hai người thường qua lại với nhau, tiểu tử Kim Tiểu Sơn sớm muộn cũng biến thành gia tể nhà mình.

Suy nghĩ đến đây, Tiền chưởng quầy lập tức buông tay. Nhưng lão vẫn dặn dò cẩn thận:

– Tiểu Phụng, con đi với Tiểu Sơn ta rất an tâm. Đến nhà họ Quan, để Tiểu Sơn vào trước con mới có thể theo vào. Đừng để mất mặt ở nhà người ta.

Tiền Phụng nói:

– Phụ thân yên tâm đi! Con biết kẻ buôn bán như mình, không đáng để trong mắt của nhà giàu họ Quan kia. Nhưng “cọp chết để da người chết để tiếng”. Con lại không phải đi trộm đi cướp. Họ Quan kia dù có ngang ngược cũng làm gì được con?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Đi theo vẫn bồi bọn họ cũng không làm gì được Phụng cô nương.

o O o

Lại thấy những bậc thang đá lót bằng đá xanh khúc khuỷu. Hoa sơn trà nở tuyệt đẹp.

Leo lên đến đỉnh đồi nhỏ. Tiền Phụng trợn mắt, há hốc miệng xuýt xoa nói:

– Nơi này còn có một trang viện to lớn, đẹp đến như vậy sao?

Kim Tiểu Sơn cười cười nói:

– Nhà cao, lầu rộng, đêm ngủ cũng chỉ mấy khắc. Ruộng tốt vạn mẫu, một ngày chỉ cơm ba bữa. Có gì tốt mà khoa trương!

Hai người thuận theo bậc thang đá đi xuống, từ hai hướng xông ra hai con chó dữ.

Tiền Phụng “Á” một tiếng, ôm chặt cánh tay Kim Tiểu Sơn.

Hai con chó dữ hung hăng to bằng con trâu nhỏ, hàm răng trắng nhe ra trông thật dữ tợn.

Kim Tiểu Sơn một tay đỡ lấy Tiền Phụng, một tay rút Diêm Vương thoa ra. Kim Tiểu Sơn chưa kịp mở bao vải thì một con chó đã phóng đến trước mặt hai người.

Diêm Vương thoa đột ngột đâm lên, Kim Tiểu Sơn cơ hồ miệng chạm miệng với con chó dữ đó. Nhưng con vật đột nhiên bị lòi hai con mắt ra ngoài Ngay trán

nó đã bị Diêm Vương thoa đậm thủng một lỗ. Tay phải chàng vung lên, con vật bay bổng lên không, rơi xuống chạm vào thân con chó kia.

Con chó còn lại lập tức xông vào Kim Tiểu Sơn. Chàng đưa chân phóng một cước vào bụng con chó. Con vật lăn xa bốn năm trượng.

Chó dữ tru diên cuồng đang muốn xông lên lần nữa. Nhưng nó chưa gượng dậy đã nằm cụp xuống đất.

Thu hồi Diêm Vương thoa, Kim Tiểu Sơn lấy miếng vải lau vết máu trên thoa cất đi, rồi chàng thản nhiên nói với Tiền Phụng:

– Khiến cô nương giật mình rồi!

Tiền Phụng giận nói:

– Chó dữ cắn người, chủ nhân cũng không lộ diện. Thật đáng ghét!

Đột nhiên từ trong khoảng rừng bên cạnh xuất hiện một đại hán. Hắn lạnh lẽo nói :

– Tiểu tử này hại chết hai con chó khôn của ta, tại sao lại còn trách bọn ta không đến?

Kim Tiểu Sơn nhìn qua thì thấy một đại hán râu rậm. Hai tay cầm hai sợi dây xích đang sải bước đi tới. Chàng lập tức hỏi:

– Có phải các hạ thả chó cắn người?

Đại hán ngạo nghễ nói:

– Nhiệm vụ bên mình, bất đắc dĩ thôi.

Kim Tiểu Sơn quả thật đang tức giận vô cùng. Chàng lạnh lẽo nói:

– Ta đến đây là do Quan lão gia của bọn mi mời ta đến. Mi lại tự tiện thả chó hại người. Thật quá vô lý!

Đại hán trợn tròn đôi mắt, hừ lạnh một tiếng nói:

– Tiểu tử nhóc, mi có gì cao cường để xem họ Chu này đối phó với mi thế nào?

Kim Tiểu Sơn nghiêng răng nói:

– Thật sao? Nếu không phải họ Quan mời thì vùng đất quỷ quái này ta đến làm gì, nhưng đã khiến mi nổi giận trong lòng, ta đồng ý vui đùa vài chiêu với mi. Tuy nhiên phải để ta vào trong trang giải quyết xong việc. Nếu mi đồng ý thì cứ ở đây chờ. Tiểu tử mi thấy thế nào?

Họ Chu vẫn hằm hừ nói:

– Thế thì mi mau đi vào, lão tử sẽ chờ ở đây. Ắ này không được đi theo.

Kim Tiểu Sơn nói :

– Hai người cùng đến, tại sao bảo nàng ở lại nơi này?

Họ Chu vẫn tức tối, găm gừ nói:

– Quy củ ở nơi đây là vậy đó!

Kim Tiểu Sơn cười hắc hắc:

– Tổ bà nó cái quy củ này. Ta không muốn theo cái quy củ hủ lậu như vậy.

Họ Chu nói:

– Mi muốn thế nào?

Kim Tiểu Sơn chỉ vào Tiền Phụng đang sợ sệt nói:

– Cùng đến, cùng vào. Sau đó lại cùng trở ra, cùng về.

Họ Chu nói:

– Hai người bọn mi cùng đến, nhưng chỉ một mình mi vào thôi.

Kim Tiểu Sơn lim dim đôi mắt, nói:

– Nếu ta cứ mang nàng đi vào thì sao?

Họ Chu ném sợi dây trong tay, cười lạnh nói:

– Vậy thì lão tử phải cản đường. Nếu không...

Kim Tiểu Sơn không chờ họ Chu nói hết lời, đã căn dặn Tiền Phụng:

– Cô nương đứng ra xa một chút, để ta xem hấn được bao nhiêu cân lượng.

Áo đen phất lên, bóng đen xông tới. Tên họ Chu đã vung quyền múa loang loáng. Quyền thế hung hãn, gió kêu vù vù mang theo lực đạo mạnh mẽ. Thân thể hấn cao lớn như vậy, nhưng bộ pháp lại vô cùng nhẹ nhàng, xảo diệu.

Không sai. Họ Chu hiểu lão gia hấn có thể tìm đến người ta bảo tiêu hàng hóa, mà đối phương thân thể rắn chắc như vậy, tất nhiên có bản lĩnh nhất định. Nên hấn vừa xuất thủ đã sử dụng Hắc Hổ quyền. Bóng quyền thoi tả đâm hữu, loang loáng không dứt.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười gọi:

– Con của ta quả nhiên lợi hại!

Họ Chu gầm lên một tiếng, song quyền đâm ngang đỡ dọc, gió cuộn vù vù không ngớt. Tích tắc, hấn đã đánh ra ba mươi hai quyền đều là những quyền lợi hại.

Động tác Kim Tiểu Sơn nhanh như báo rừng, thoát ẩn, thoát hiện trong tiếng gió rít của quyền phong. Thoáng chốc đã tránh qua một trận tấn công mãnh liệt của đối phương.

Lại gầm lên một tiếng, song quyền của họ Chu càng luân chuyển nhanh hơn. Tiếng chân hấn đạp lên đất bình bịch. Quyền đánh, chỏ thúc, chân đá, gối hất. Xem tình hình hấn vốn coi Kim Tiểu Sơn không ra gì.

Kim Tiểu Sơn sau khi tránh né một hồi, chàng đột ngột vung đôi tay đánh trước đỡ sau, phút chốc đã biến thế công của họ Chu rối loạn. Họ Chu đột nhiên ngã ngửa người lăn tròn mấy vòng rồi đột nhiên thu người lại, bay đến tập kích

Kim Tiểu Sơn. Đồng thời một thanh chủy thủ sáng ngời đâm vào mặt Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn thấy trong tay đối phương xuất hiện ánh tinh quang, vội co bàn tay lại biến thành quyền, thẳng cùi chỏ, nghiêng người né tránh.

Chủy thủ của họ Chu chỉ cách mặt chàng trong gang tấc, thì thân Kim Tiểu Sơn đã dừng ngoài ba trượng. Chàng cười lạnh một tiếng, chỉ vào đại hán họ Chu nói:

– Động đến vũ khí, muốn đánh thật sao?

Họ Chu giận nói:

– Mi cho rằng Chu đại gia đùa với bọn mi à!

Kim Tiểu Sơn vừa lạnh lẽo nhìn chủy thủ của Kim Tiểu Sơn, vừa đưa tay rút vũ khí của mình từ thắt lưng ra, bên trên vẫn còn vết máu khô.

Họ Chu gầm một tiếng, vung chủy thủ ngang mặt xông đến Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn cười lạnh một tiếng, Diêm Vương thoa còn nằm trong bao vải, nhanh như sao băng cắt xuống cổ tay cầm đao của họ Chu.

Mũi thoa sắc bén vô kể, tuy cách một lớp vải nhưng vẫn mang theo một luồng máu tươi. Còn thân hình Kim Tiểu Sơn đã lướt ra phía sau họ Chu hơn một trượng, họ Chu liên tiếp lão đảo bốn năm cái. Chủy thủ họ Chu còn chưa rút xuống, tay trái hắn chụp vào cổ tay phải đang không ngừng tuôn máu, miệng rên ư ử.

Thuy hồi Diêm Vương thoa, Kim Tiểu Sơn nói:

– Nếu không kịp thời cầm máu, chỉ e mười sáu cân máu trong người toàn bộ chảy sạch.

Nghiến răng ken két, họ Chu vẻ căm thù nhìn Kim Tiểu Sơn nói:

– Vết thương này Chu đại gia vĩnh viễn khắc cốt ghi tâm. Tiểu tử mi cứ tự tiện vào trang viện.

Thong thả quay người lại, Kim Tiểu Sơn quả thật giật mình vì Tiền Phụng không biết lúc nào đã đi biệt tăm biệt tích. Chàng vội chạy đến đỉnh đồi, ngó nhìn chung quanh tìm kiếm. Nhưng vẫn không thấy bóng dáng Tiền Phụng. Lắc lắc đầu, Kim Tiểu Sơn lẩm bẩm nói :

– Giữa đường đã sợ đến phải chạy trở về rồi!

Không màng nhìn đến họ Chu đang băng bó vết thương, Kim Tiểu Sơn sải bước đi về phía trang trại.

Kim Tiểu Sơn vừa đi đến cửa lớn của bức tường đó, thì Quan Phúc đã nghênh tiếp nói:

– Thì ra là mi! Sáng nay không phải mi đã nói xế chiều mới tới sao? Sao đến sớm quá vậy khiến gây ra hiểu lầm!

Kim Tiểu Sơn nhún vai nói:

– Đến sớm đến trễ đều phải đến. Đến sớm lẽ nào phạm cấm kỵ ?

Quan Phúc cười khổ nói:

– Trừ việc gây ra hiểu lầm với bọn vệ sĩ, cũng không có cấm kỵ gì. Giờ đã đến đây, xin mời vào!

Kim Tiểu Sơn theo Quan Phúc vào trong gian đại đình đó. Nhưng lúc này lão gia họ Quan không có ở đó, vì sắp đến giờ ăn trưa rồi.

Quan Phúc nói với Kim Tiểu Sơn:

– Mi ngồi xuống đây đi! Để ta vào trong xem lão gia vào mâm cơm chưa?

Kim Tiểu Sơn vừa nghe đã trầm mặt nói:

– Ăn cơm cần gấp hay là bàn chuyện làm ăn cần gấp hơn?

Quan Phúc giật mình rồi cười nói:

– Mi cũng có khí phách lắm!

Kim Tiểu Sơn đứng bật dậy nói:

– Kim Ký tiêu cục không đi chuyến này lẽ nào chết đói sao? Tổ bà nó, bỏ quách cho rồi.

Kim Tiểu Sơn mắng một câu định bỏ đi, thì tấm bình phong động đây bước ra một người.

Kim Tiểu Sơn nghiêng mặt nhìn xem, chính là lão gia họ Quan bước ra. Tay vẫn cầm tẩu thuốc vừa vuốt râu, mặt đầy vẻ uy quyền hỏi:

– Tại sao muốn đi?

Kim Tiểu Sơn dừng chân nói:

– Cơm nước không ai lo, tại sao không đi?

Nhẹ gật đầu, Quan lão gia nói:

– Cuộc làm ăn giải quyết xong không thiếu một bữa cơm rượu của mi đâu.

Chậm rãi bước trở lại, Kim Tiểu Sơn nói:

– Cơm rượu của lão hãy giữ lại tự mình ăn uống đi. Bây giờ bàn cuộc làm ăn của bọn ta.

Đôi mắt của Quan lão gia muốn bốc lửa, lão ngậm nghiêng răng ken két.

o O o